

ПРИКАЗНА СЪКРОВИШНИЦА

ОСКАР УАЙЛД ПРИКАЗКИ

Съдържание

Славият и розата	3
Забележителната ракета	9
Звездното дете	19
Младият крал	32
Преданият приятел	43
Рибарят и неговата душа	53
Рожденият ден на инфантата	74
Себелюбивият великан	86
Щастливият принц	92

Славият и розата

Под клоните на вековен дъб седял млад студент и отчаяно мълвял:

– Дъщерята на професора, в която съм влюбен, каза, че ще танцува с мен, ако ѝ поднеса червена роза, но в градината не е разцъфнала нито една! Как може щастието да зависи от толкова дребни неща?! Прочел съм всички книги, сътворени от мъдри мъже, проникнал съм в тайните на философията, но това няма никакво значение, щом не мога да намеря червена роза! Съсипан съм!

Славият, притулен сред листата на дъба, чул думите на младия човек, видял сълзите на безсилие, които напирали от очите му, и си казал: „По цели дни и нощи възпявам безкористната любов, но досега не бях я срещал. Този млад човек обича истински и страда заради несподелените си чувства.“

– Принцът ме покани на бала утре вечер и любимата ми ще бъде там... – въздъхнал младият студент. – Ако

й подаря червена роза, ще мога да танцувам с нея цяла нощ. Какво нещастие, че в градината няма нито една червена роза! Тя ще си помисли, че не я обичам достатъчно, и ще ме отмине с презрение. Няма да понеса мъката!

А славеят си помислил: „Ето как хората разбират, че любовта е най-безценното нещо на света и не може да бъде купена нито със злато, нито с диаманти. Чувствата на този млад човек са искрени!“

– Ще звучи прекрасна музика и любимата ми ще танцува с всеки, който я покани, но не и с мен! Аз ще се любоввам отстрани на красивото ѝ лице, на великолепната ѝ рокля, на изящните ѝ движения, а душата ми ще ридае! – продължавал да нарежда тъжно младият влюбен, после заплакал.

– Той защо плаче? – полюбопитствало едно зелено гущерче, което притичало наблизко.

– Защо плаче? – поинтересувала се и една пъстра пеперуда, пърхаща над цветята.

– Някой знае ли защо плаче той? – попитала приведена към съседното цветче нежната маргаритка.

– Плаче, защото няма червена роза – казал славеят.

– О, но това е смешно! – възкликнали всички, а гущерчето така се разсмяло, че чак се захласнало.

Само славеят разбирал мъката на влюбения студент. Той останал притихнал няколко минути сред листата на дъба, после разперил крилца и полетял към градината.

Там растял красив розов храст. Славеят кацнал на едно от клончетата му и рекъл:

– Дай ми една червена роза и всяка сутрин ще ти пея най-омайната си песен!

– Как да ти дам червена роза, като моите рози са бели като сняг?! Потърси из градината друг розов храст.

Славоят прелетял над стария слънчев часовник и кацнал на розовия храст, който растял до него.

– Дай ми една червена роза и аз ще ти пея най-прекрасните си песни! – казал той.

– Но моите рози са жълти като малки слънчица. Потърси из градината и може да намериш каквото търсиш – отговорил храстът.

Славоят отново разперил крилца и полетял над градината. Точно под прозореца на младия студент зърнал голям розов храст. Кацнал на една тънка вейчица и се помолил:

– Подари ми една червена роза и аз ще те радвам с моите песни!

Храстът разклатил клони и отговорил:

– Цветовете ми са великолепни – алени като кръв, нежни като кадифе! Но мразовитата пролетна слана скова жителните ми сокове и смрази пъпките ми, затова няма да цъфтя това лято.

– Ще направя всичко, за да се сдобия с една-единствена червена роза! – възкликнал славоят.

– Има начин да я получиш, но не ти го препоръчвам – казал розовият храст. – Ако притиснеш гърди до най-острия ми шип така, че кръвта ти да проникне в жилите ми, и цяла нощ възпяваш истинската любов с нежните си песни, една от пъпките ми ще разцъфне. Съгласен ли си?

– Това е прекалено висока цена за една червена роза! И аз, като всяко живо същество, обичам живота – зелените гори, златното слънце и сияйната луна, аромата на цветята и полъха на вятъра. Как да се простя с всичко това? – възразил славоят, но като размислил, решил: – Добре, така да бъде. Ще съживя розата, защото любовта е по-ценна от моя живот!

Той размахал крилца, прелетял над градината, кацнал сред листата на дъба, под който седял младият човек, и казал:

– Не се измъчвай повече! Усмихни се и ликувай! Ще имаш червена роза! Тя ще цъфне в замяна на моя живот! Вярвай в любовта – най-могъщата сила на света!

Влюбеният младеж чул чуруликането на птицата, но нищичко не разбрал. Наученото от книгите не било достатъчно, за да проумее птичата песен.

Но вековният дъб, който много обичал славея, разбрал думите му и се натъжил.

– Попей ми за последен път, мило славейче! – прощу-молял тихичко с листата си той. – Светът ще е много тъжен без теб!

И славеят запял. Звънкият му гласец се извисил и сред клоните на дъба зазвучала омайна мелодия в прослава на любовта – най-възвишеното чувство. Звуците преливали един в друг сякаш ромоляло планинско поточе.

Студентът вдигнал глава и се заслушал, а когато славеят замлъкнал, станал и си тръгнал. Докато крачел през тревите, си мислел: „Какво съвършено изкуство владее славеят, но въпреки красивите нотки в гласа му, това е само музика и от тях няма никаква практическа полза.“ Той се прибрал вкъщи, полегнал на тясното си легло и отдаден на размишления за страданията, които му причинявала любовта, неусетно заспал.

Последните слънчеви лъчи угаснали зад хълма и над земята изгряла луната. Сребрилата ѝ светлина озарила градината с призрачен блясък. Славеят кацнал на розовия храст, опрял гърди в един от острите му шипове и запял. Докато мелодията се извисявала, шипът се забивал в телцето на вдъхновената от любовта птица, кръвта ѝ – капчица по капчица, съживявала храста, пъпката на